

Grundtvig: Ja deri skal jeg meget gjerne stemme med den sidste ærede Taler, at det havde været godt, om vi ligesom først af havde indskrænket os til at nægte, men saa naturligvis ogsaa nægtet alle Summerne og henstodt det til den følgende Sag, om Rigets retsactionen, hvorvidt vi skulle stemme for at kræve de aftraadte Ministre til Regnskab og Erstatning. Jeg skulde saameget mere have været tilbøjelig til at tage Sagen fra den Side, som det jo følger af sig selv, at, hvordan vi end stemme, bliver der jo ikke andet for, end at, af hvad der er udgivet, komme vi til at udrede vor Deel, og Spørgsmaalet altsaa kun er, om vi skulle bevilge det nu, da det forlanges som en Tillæggsbevilling til indværende Mars Finantslov, eller om vi skulle bevilge det, naar det forlanges for at dække et Deficit, eller om vi endelig skulle oppebie den Tid, da Regjeringen kan tage de $\frac{2}{3}$ til at dække dette Deficit forlods af Kongerigets Kasse. Derfor kan jeg imidlertid heller aldrig indrømme det, som jo er foreslaaet fra flere Sider, at een Deel — den være stor eller lille — af hvad der er forbrugt ved Overstridelser skulde bevilges, medens den anden Deel skulde nægtes, og jeg skal strax sige, at den Grund, som den ærede Ordfører vedkendte sig, for at det skulde bevilges, hvorover der er indkommen Regninger, efterat det nuværende Ministerium var indtraadt, nemlig at allerede Hensynet til de Private, der jo havde tænkt sig og gjort sikker Regning paa at faae Regningerne betalte, maatte gjøre, at vi bevilgede de dertil fornødne Summer — den Grund vilde for mig netop være en Grund til at stemme imod netop denne Deel af Overstridelserne, thi dersom en Rigsdag og et Folk skulde tænke, at Ministeriet dog engang kunde blive betænkeligt ved at overstride Bevillingen, uden at det kunde regne paa Rigsdagens Bifald, saa maae blandt Andet private Folk komme dertil, at de tage sig iagt for at befatte sig med Regjeringen, naar den gaaer paa sin egen Haand og for sin egen Regning. Jeg skal saa lidt som muligt indlade mig paa, hvad der vistnok ikke egentlig hører ind under den foreliggende Sag, nemlig Rustningernes Nødvendighed og den deraf følgende Nødvendighed for Overstrid-

delsene, men jeg kan dog, da der nu atter idag er blevet anført, at vi skulle see tilbage til 1801 og 1807 og til, at der godt kunde være Grund baade til Rustninger og til Mistillid mod England og Bestmagterne osv., ikke undlade at gjentage, hvad jeg sagde i Gaar, at det var den bevæbnede Neutralitet, som satte Danmark i Fare og førte Danmark i Ulykke 1801 og 1807, thi det er os jo nok som bekendt, at i 1807 var det jo netop for at vise en bevæbnet Neutralitet, at vi stillede alt det Mandskab, vi havde, paa den holsteenske Grændse, for der ligesom at udæste Enhver, der vilde bryde vor Neutralitet. Da nu England umuligt kunde troe, at det var vor virkelige Hensigt, dersom Frankrig skulde forsøge paa at overstride Grændserne i Tydskland, at begynde Krig med Napoleon, saa troede det, at det skete i hemmelig Forbindelse med Frankrig, og derfor gjorde det, hvad det gjorde, hvilket jeg er langt fra at undskylde, jeg er endogsaa vis paa efter alt, hvad jeg har hørt og talt med Engländerne, at de selv ikke undskylde, langt mindre forsvare det. Naar man ellers i denne Anledning har sagt, at det er dog noksom bekendt, at England drages alene af Egen nytten, saa har vel den ærede Taler, der anførte det, egentlig selv tillintetgjort Sigteisen ved at sige, at Egen nytten i det Hele er Sjælen i Politikken, men jeg skal dog hertil bemærke, at ligesom Canning, Englands største Minister i vore Dage, sagde aabenlyst i Parlamentet: jeg tilstaaer, at i alle politiske Spørgsmaal er det første Spørgsmaal det, hvad der er til Gavn for Storbritannien, saaledes maatte man ønske, at alle Regjeringer, og fremfor alt den danske Regjering, havde fulgt den samme Regel i denne Kreds, thi da vilde vore Sager nu staaet langt bedre, og naar kun Englands saafaldte egennyttige Politik altid vil see paa, hvad der er England gavnligt, da vil det aldrig være at ødelægge Loven eller noget Folks Frihed og Birtsomhed. Den russiske Politik, som vi ikke kalde egennyttig, men som er røvgjerrig, den maa vi tage os iagt for, og det er den, vi maae affsye. Naar der er sagt, at der kunde være meget gode Grunde til en stor Rustning, saa stor, som vi kunde overkomme den isfor,